

Gods med Kommissionærens eget eller andre Kommittenters Gods vil faktisk kunne forrykke Forholdet, idet det maa være en Forudsætning for Kommittentens Separatiststilling, at Godsets Identitet kan paavises. Efter Omstændighederne vil der ved Sammenblandingen opstaa et Sameje mellem Kommittenten og andre Kommittenter eller Kommissionæren. De Tvivlsspørgsmaal, der her maatte kunne opstaa, ere ikke noget for Kommissionsforholdet ejendommeligt, men maa løses efter almindelige tingsretlige Regler. Man har derfor ment at burde lade saadanne Forhold uomtalte, saa meget mere, som det efter Bestemmelserne i § 10, 2det Punktum som Regel vil være Kommissionærens Pligt at holde Kommittentens Gods adskilt fra andet Gods. At Kommittenten, selv om Godset er blevet solgt, dog til en vis Grad er beskyttet mod Kommissionærens Kreditorer, fremgaar af §§ 57, 60 og 61.

Ved det i Paragrafen omtalte Selvindtræde fra Kommissionærens Side sigtes naturligvis til et Selvindtræde, der ikke som ulovligt afvises af Kommittenten i Henhold til §§ 15 og 42.

Rigtigheden af den i Paragrafens 2det Stykke udtalte Regel, at Gods, som Indkøbskommissionæren erhverver for Kommittentens Regning, er Kommittentens Ejendom, er andet Steds omtvistet, men har her i Landet forlængst vundet Anerkendelse i Theori og Praksis. En anden Sag er, at det undertiden vil kunne være vanskeligt for Kommittenten at bevise, at et bestemt Parti Gods er det i Henhold til Hvervet indkøbte, navnlig naar Hvervet gaar ud paa Indkøb af generisk bestemte Ting; det er bl. a. med Hensyn hertil, at § 10 har paalagt Kommissionæren at holde Kommissionsgodset adskilt fra andet Gods, jfr. herved det foran om Sammenblanding med andet Gods bemærkede. Betydningen af den i § 53, 2det Stykke givne Regel viser sig, ligesom Betydningen af den i 1ste Stykke udtalte Regel, navnlig i Tilfælde af Kommissionærens Konkurs, og naar hans Kreditorer ville gøre Udlæg; selv om Kommissionæren endnu har Godset i sin Besiddelse, kan det ikke inddrages under

Boet eller gøres til Genstand for Udlæg for Kommissionærens Gæld. Man har ikke med Bestemmelsen i § 53, 2det Stykke afgjort Spørgsmaalet om, paa hvilket Tidspunkt Ejendomsretten overgaar fra Sælger til Køber; Løsningen af dette Spørgsmaal ligger udenfor Kommissionens Opgave. Bestemmelsen fastsætter kun, at Erhvervelsen for Kommittenten, der sker gennem Kommissionæren, indtræder i det Øjeblik, Godset vilde være blevet Kommissionærens, hvis han var optraadt for egen Regning.

Udkastet har ikke nogen Bestemmelse om, hvorvidt Penge, der af Kommittenten ere tilstillede Indkøbskommissionæren, eller den af Salgskommissionæren inden hans Konkurs modtagne Købesum tilhøre Kommissionæren eller Kommittenten. Spørgsmaalet er for vidtrækkende; ganske de samme Tvivl frembyde sig i andre Forhold end Kommission. Forsaaavidt Kommissionæren har sammenblandet de modtagne Penge med egne Midler, kan Kommittenten selvfølgelig kun have en Fordringsret overfor Kommissionæren. Og i Almindelighed kan den Omstændighed, at Kommissionæren holder den modtagne Pengesum individualiseret, ikke bevirke, at Pengene tilhøre Kommittenten, saaledes at han er Separatist for Beløbet i Kommissionærens Konkursbo. I alt Fald i Handelskommission vil Kommissionæren have fri Raadighed over indkomne Penge og skal blot sørge for, at Kommittenten faar, hvad han har Krav paa; han kan altsaa uden at paadrage sig Ansvar lade Pengene gaa ind i sin almindelige Kassebeholdning. Det vil derfor ogsaa være naturligt, at den Omstændighed, at han i det enkelte Tilfælde har individualiseret Pengene, ikke faar nogen Indflydelse paa Retsforholdet.

At Betaling, der af Tredjemand ydes Kommissionærens Konkursbo, af Boet skal afgives til Kommittenten, er fastsat i § 60.

Den fra det danske og norske Udkast lidt forskellige Formulering af det svenske Udkasts 2det Stykke skyldes kun redaktionelle Grunde.